

Dette gælder selvfølgelig først og fremmest om en meget stor Del af Privatbanerne.

Saa vidt jeg ved, har Staten gennemgaaende ydet 50 pCt. til Anlæg af vore Privatbaner. Det var Mening, at disse skulde efterhaanden afdrages og forrentes, men det har Aar for Aar i den senere Tid vist sig, at disse Baner, saa langt fra at være i Stand til at afdrage eller forrente, stadig giver Tab og i mange Tilfælde stigende Underskud. Mon det virkelig kan betale sig? Mon det virkelig er god liberal Økonomi at opretholde saadanne Baner?

Det forekommer mig, at den højtærede Regerings Sparepolitik paa dette Omraade minder ikke saa lidt om en Dræningsmesters, jeg har paa min Hjemegn. Han skulde for nyglig afvande et stort Engareal og havde i den Anledning købt sig en Pumpe for at pumpe Vandet ud af de store Kanaler, hvor der skulde lægges Rør til Afvanding. Jeg spurgte ham, hvad den Pumpe havde kostet, og han sagde mig Prisen. Saa sagde jeg: Det var da ikke saa forfærdelig meget i Grunden. Nej, sagde han, der er bare det kedelige ved det, at jeg har vistnok betalt den 3—4 Gange, for jeg har hidtil altid lejet en Pumpe, naar jeg skulde foretage et saadant Arbejde, men nu syntes jeg dog, det blev for galt, og saa købte jeg mig en egen Pumpe.

Men hvad der gælder Privatbanerne, gælder efter min Formening ogsaa en stor Del af Statsbanenettet. Jeg tror, der her vilde kunne opnaas meget bedre finansiel Besparing og erhvervsøkonomisk Støtte, hvis Statsbanerne fik en Reform i Lighed med den, man har foretaget eller er i Gang med at foretage i Amerika og mange andre Steder, at nedlægge Godsstationer paa kortere Afstande, knytte Godstrafikken til Hovedcentraler og lade Automobilerne tage Godset dér. Paa de korte Afstande, paa ca. 20 km, betaler Automobiler sig vitterligt bedre end Jernbaner. Men naar vi nu mange Steder har Godsstationer for hver 15 km, mon det saa ikke kunde betale sig at nedlægge disse og faa visse store Godscentraler og knytte disse sammen med en rational Automobiltrafik? Jeg tror, det vilde være til Gavn baade for Statens Finanser og for det private Erhvervsliv.

Endelig synes det mig, at Tiden maa være inde til en Reform af selve Baneadministrationen, for hvilken det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte for Aar og Dag siden i Berlingske Tidende har angivet et baade praktisk og tidssvarende Grundlag.

Jeg skal herefter gaa over til Finanslovens § 5. Hovedhjørnestenen i en tids-

svarende Skattepolitik maa efter min Formening være en Erkendelse af den Kendsgerning, at det er Erhvervslivet, Samfundets produktive Kræfter, som bærer Statens Finanser; naar de brister, brister de offentlige Finanser. Det er derfor ikke en større eller mindre likvid Kassebeholdning, saaledes som det ærede Medlem Hr. Korsgaard saa rigtigt gjorde opmærksom paa, der er det egentlige Kriterium for en kyndig og forstaaende Finansledelse, nej Kendetegnet for god Finanspolitik ligger i dette: Virker Beskatningsformerne som en Spændetrøje paa Erhvervslivet, paa Produktionen, eller slutter de sig som en smidig og let Klædning til Erhvervslivets vekslende Behov og Bevægelser? Det er Beskatningspolitikken Tilpasningsevne efter Erhvervslivets skiftende Tarv, der er Maalestokken for dygtig og forudseende Finansledelse.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard hævdede, at naar Statsregnskabet for 1926—27 er saa godt, som det er, naar den økonomiske Tilstand her i Landet i det hele taget er saa god, som den er, saa skyldes det først og fremmest det finansielle Grundlag og særlig det Beskatningsgrundlag, som takket være Venstres fremragende Regering blev lagt i Aarene 1920—24.

Jeg for mit Vedkommende vil fremsætte den stik modsatte Opfattelse. Jeg mener, at naar den økonomiske Situation er saa daarlig, som den er, de sociale Forhold saa forvirrede, som de er, og hele vor Samfundstilstand saa betænkelig kritisk, som den er, saa skyldes det ikke mindst Venstre-regimet fra 1920—24. Alle vore slet betænkte og slet gennemtænkte sociale Love, som det nuværende Venstreparti selv paa saa kynisk, saa slet betænkt og saa slet gennemtænkt en Maade nu desavouerer, er en af Kilderne til den herskende foruro-ligende Tilstand. En anden Hovedkilde er Opretholdelsen af det inflationspolitiske Beskatningssystem — hvis der overhovedet her tør tales om System — fra Krigtidens og Højkonjunkturs Dage. Det erhvervende Samfund vaander sig under en inflatorisk Skatteordning, og det trænger frem for noget til en deflatorisk Skattereform.

I hele forrige Samling hørte man ikke den konservative Rigsdagsgruppe nævne Nødvendigheden af en saadan Reform. Man talte kun Tekstil- og Skotøjstold, og det talte man i et Sprog, saa til sidst ingen af de Herrer selv, end sige Befolkningen, forstod, hvad de mente. Nu da det er Støttepartiet klart — Fattesvnen har jo ikke været hurtigt —, at Venstregeringen har slaaet Bommen i for Toldbodvejen — hvor-